

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Commentaria Ac Disputationes In Primam Partem Divi Thomae

Cvm Variis Indicibvs

De Deo Effectore, Creaturarvm Omnivm Tractatvs II. De Opere Sex
Diervm, Ac Tertivs De Anima

Suárez, Francisco

Mogvntiæ, 1622

Elenchvs Capitvm Libri Sexti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93575](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93575)

E L E N C H V S

CAPITV M LIBRI SEXTI.

- CAP. I. AN per separationem à corpore aliquid acquirat, vel amittat anima.
 II. Quomodo anima separata sit in loco, & moveatur.
 III. Quae potentia species, & habitus moveant in anima separata.
 IV. An anima separata habeat solas species, quas hic acquisiuit.
 V. An & quomodo anima separata se cognoscat.
 VI. Quomodo Deum, & alias substantias separatas.
 VII. An, & quomodo res materiales.
 VIII. An anima separata perfectius intelligat quàm coniuncta.
 IX. An in corpore, an potius extra illud anima sit magis conuaturalis.
 X. An anima separata appetat reuiri corpori.

LIBER SEXTVS.

DE STATV AMINÆ
SEPARATÆ.

DE his, quæ ad essentiam Animæ, & illius proprietates pertinet, in libris absolutis dixi: nunc superest tantum de statu, quem anima nostra habebit post recessum à corpore, quæ disceptatio in sola illa loci habet, quia sola immortalis est: de qua re Aristoteles nihil scripsit, non tamen ideo res hæc aliena censenda est ab hoc tractatu, quoniam vere pertinet ad perfectam notitiam habendam de anima nostra, & ideo S. Thomas i. p. in fine tractationis de Anima, hanc etiam materiam disputauit quæst. 29.

CAPVT I.

Vtrum anima per separationem aliquid substantiale acquirat, vel amittat.

DE substantia animæ separata: ferè nihil dicendum superest, cum eadem numero sit anima, quæ in corpore erat, & separata manet: eiusdem ergo substantiæ erit in utroque statu, de se enim ad viuificandum quidem corpus est ordinata, non tamen de essentia eius est, quod actu viuificet. Sed licet hoc sit verum quod ad essentiam attinet, dubium tamen superest, Vtrum quoad aliquid substantiale mutetur per separationem, & difficultas consistere potest in duobus, scilicet in existentia, & substantia, seu personalitate faciem partiali. Ac de existentia certum est, quod conseruet eandem, quam habebat in corpore, si enim illam amitteret, corrumpetur: tum etiam, quia idem est esse existentie eam essentia. Vtrum vero esse, quod anima separata retinet, sit idem cum esse totius hominis, alia difficultas est supra definita lib. i. cap. 12. Tantum ergo restat difficultas de personalitate, quam tangit Caiet. 3. p. q. 6. art. 3. ac putat animam post separationem esse semipersonam, quod antea

non vepdicabat: & licet obscure loquatur, mens illius hæc videtur esse: ponit scilicet in natura humana præter corpus, & existentiam, quandam aliam entitatem, quæ personalitas dicitur, à qua natura habet quod subsistat, & quia dum homo viuit, vnicum est subsistens, ideo ait, anima dum est in corpore non subsistit, nec propria personalitate terminatur. At vero, cum primum separatur, incipit subsistere, resultatque propria entitas per quam terminatur: inde ergo habet quodammodo rationem personæ, quia tamen natura completa non est, sed pars, sentiens personam merito dicitur, in corpore vero, quia non subsistebat, sentiens persona non erat, addit tamen Caiet. in resurrectione, cum anima reuietur corpori euasuram subsistentem, & semipersonam: sed non explicat distincte Caietan. vtrum ne entitas, per quam anima subsistit, & semipersonatur, sit distincta à personalitate totius, insinuat tamen distinctam esse.

Hæc sententia in multis displicet. Ac suppono primo, animam nostram etiam in corpore subsistere, partiali subsistentia spiritali, quæ illi identificatur: subsistere etiam materiam partialiter, vtrumque vero alibi ostendimus. Et ratio obiter est: quia anima etiam dum est in corpore existit per se non sustentata ab alio: hæc nimirum est differentia inter homines, & reliqua viuentia, quod in alijs eorum animæ non subsistant, sed affectiones quædam sint materiæ affixæ. Vnde subsistentia illorum viuentium in materia potissimè fundatur, & inchoatur, completur vero per actionem formæ. At in rationali composito licet quod præcipue subsistit sit homo, tamè subsistentia hæc præcipue obuenerit ratione animæ, quæ vnitur corpori, non vtsisteretur ab illo, sed potius vt vtatur illo, vt instrumeto coniuncto: subsistere enim tantum est per se, & independentem ab alio sustentante existeret: & hinc fit, vt subsistentia hominis perfectior sit, quàm aliorum compositorum: hæc enim completur ex duabus partibus subsistentibus, illorum vero, minimè. Hoc supposito, fit conclusio.

5 4 Anima

Anima separata, & coniuuncta eandem substantiam sentiat Caiet.

Notatio præ vera viuentia. Habetur in disp. 14. Metaph. sect. 5. a. num. 27.